పిన్ని

పిన్ని రావటం కామాక్షి కింకా కళ్ళకు కట్టినట్టుగానే ఉంది. ఆవిణ్ని నాన్నే వెంటపెట్టుకొచ్చాడు. వాళ్లు వచ్చినఅలికిడికే కామాక్షి నిద్రలేచింది. నిద్రకళ్ళతో పిన్నినిచూచింది. ఒక పెద్ద పెట్టెముందు కూచుని, బలవంతాన ముందుకు వంగి, మెడలో మంగళసూత్రానికి కాబోలు కట్టిన తాళంచెవితో పెట్టె తెరుస్తున్నది. నిగనిగలాడే పిన్ని, ఒత్తయినపిన్నిజుట్టూ, తెల్లగా మెరిసే ఆమె చెక్కిలీ కామాక్షికి కనిపించాయి.

ఆ చూపులోనే కామాక్షి పిన్నిని మోహించింది. అది చంటిపిల్లలకుకూడా కలిగే మోహం.

"పిన్ని ఎప్పుడూ మనింటో ఉండిపోతే బాగుండును. ఎప్పుడూ పిన్నికేసి చూస్తూఉంటే బాగుండును" అనుకున్నది కామాక్షి ఎందుకో. పిన్ని మళ్లీ వెళ్లిపోతుందనీ, తన కప్పుడు దిగులుగా ఉంటుందనీ కామాక్షి కొక బెంగ అప్పుడే పట్టుకుంది. పిన్నిని ఏవేవోకష్టాలు చుట్టుముట్టుకున్నాయనీ ఆమె వాటితో కృశించిపోతోందనీ మరీ బెంగపట్టుకుంది.

పుట్టి పెరిగాక కామాక్షిపిన్నిని చూడటం ఇదే ప్రథమం. కామాక్షి నాలుగేళ్ల పిల్లప్పుడు పిన్ని వచ్చినట్టు అమ్మ చెప్పింది. కాని ఆచూపు కామాక్షికి బొత్తిగా జ్ఞాపకంలేదు. కామాక్షికి చుట్టాలు—ప్రత్యేకించి అమ్మవేపువారు—చాలామంది ఉన్నారు. వాళ్లంతా కామాక్షికి బాగా తెలిసిన మనుషులు, అర్థమయేమనుషులు. వాళ్ల కేసి ఎవరూ—అంటే కా

మాక్షి—— చాలాసేపు చూడనవసరంలేదు. వాళ్లను చూస్తూంటే ఏవేవో విచిత్రమైన, అలవాటులేని ఆలోచనలు రావు. పిన్నిని ఎంతసేపైనా చూడనచ్చు. అమ్మ చెల్లెలేగా అనిపించదు—పిన్ని ఎట్లా మాట్లాడుతుందో, ఏమంటుందో, ఏం చేస్తూందో అని చూస్తూఉండబుద్ధిఅవుతుంది. అదీ పిన్నికీ మిగిలినవాళ్లకీ తేడా.

అకస్మాత్తుగా కామాక్షికి ఆనందంతో ఒళ్లంతా వేడెక్కినట్లయింది; తను అచ్చగా పిన్నిపోలికే అని నాన్న ఎన్నోసార్లు అనటం కామాక్షికి జ్ఞాపకంవచ్చింది. లేచి మొహం కడుక్కోగానే తన మొహం అద్దంలో చూసుకుందామనుకున్నది కామాక్షి.

పిన్ని పెట్టె తెరచి ఏవోబట్టలు సర్దసాగింది. అమ్మకూ పిన్నికీ ఉన్న తేడా చూసి కామాక్షి ఆశ్చర్యపోయింది. పిన్ని బాగా బొద్దుగాఉంది. పిన్ని కట్టుకున్నచీరె ఒకటేకాక పెట్టెలోఉన్న చీరెలన్నీకూడా నాజూకుగా ఉన్నాయి; అమ్మకు అటువంటిచీరె ఒక్కటీలేదు. అసలు అమ్మ ముత్తయిదల్లే ఉంది. పిన్ని చేతివేళ్లకి ఉంగరాలుకూడా ఉన్నాయి; ఆవిడ చేతితో పనిచేస్తూంటే వేళ్లుకదిలినప్పుడల్లా అవికూడా కదలటం చూస్తూంటే ఎంతో బాగుంటుంది.

"పిన్ని వచ్చింది చూశావుటే?" అన్నది అమ్మ, కామాక్షి నిద్రలేచిందని కనిపెట్టి.

కామాక్షి తల ఊపింది.

"పలకరించవేం ముద్దూ?"

పిన్నినిగురించి కామాక్షి ఏమనుకుంటుందో అమ్మకి ఒక్కఅర్థమయినా అంతుచిక్కలేదు.

"పొట్టి తిపాచీముండ! దానికి ఎవరిగోడవా పట్టదే!" అన్నది అమ్మ పిన్నితో.

పిన్ని మాట్లాడలేదు. ఒకసారి అమ్మకేసీ, ఒకసారి కామాక్షికేసి చూసి పెట్టెమూయసాగింది.

"రేపు పెళ్లి అయితే కాపరం ఎట్లా చేస్తుందో గాని" అని అమ్మ మనసులోమాట పూర్తిచేసింది.

ఈసారి పిన్ని అమ్మకేసి చాలాసేపు చూసింది.

"పిన్నది అచ్చంగా కాంచనమాల మొహం!" అనుకున్నది కామాక్షి. కొద్దిరోజులక్రితమే ఇంటిల్లిపాతీ వెళ్లి "వందేమాతరం" సినిమా చూశారు.

"అందరూ ఎట్లా చేస్తున్నారో అదీ అట్లాగేచేస్తుంది. ఆడదై పుట్టినాక అనుభవించొద్దూ!" అన్నది పిన్ని.

పిన్నికేవో చెప్పరాని కష్టాలున్నాయనేది కామాక్షి రూఢిచేసుకున్నది.

పాపం, పిన్నికెందుకురావాలి కష్టాలు? కొంతమందికి కష్టాలువస్తే భాగానేఉంటుంది. వాళ్లు చక్కగా ఎప్పుడూ వాటినిగురించి చెప్పుకుంటూవుంటారు. పిన్ని అట్లా చెప్పుకోదు. కష్టాలు చెప్పుకొనేవాళ్లనుచూసి అందరూ, "అయ్యో, పాపం" అంటారు. అప్పుడు వాళ్లకి బాగుంటుంది. పిన్నివంటివాళ్లని చూసి "అయ్యో పాపం" అని ఎవరూ అనరు. అట్లా అనిపించుకొనే మనిషికాదు పిన్ని.

పిన్నిని గురించి ఈవిషయాలు కామాక్షీ కెట్లా తెలుసునో ఊహించటం మనకి సాధ్యం కాదు. చిత్రమేమంటే కామాక్షి ఊహ అబద్ధం కాదు. చిన్నపిల్లలు పెద్దవాళ్ళను గురించి ఒకొక్కప్పుడు చిన్నవిషయాలలో మోసపోయినా, ఒకొక్కప్పుడు పెద్దవాళ్ళకు సంబంధించిన పెద్దపెద్ద విషయాలలో ఇట్టే నిజం తెలుసుకుంటారు.

2

కామాక్షికి పదకొండేళ్ళు నిండుతాయి. పెళ్ళి విషయము ఆలోచిస్తున్నారు. పధ్నాలుగేళ్ళు వెళ్ళేదాకా ఎందుకు చెయ్యటమని నాన్న. "మహాబాగా చెప్పారులెండి. అదికాస్తా ఈడేరకముందే ఆ మూడుముళ్లూ వేయించండి. మీకు పుణ్యముంటుంది. అందరిచేతా మొహాన ఉమ్మేయించుకోవటము నావల్ల కాదు. ఏవిడ్డూరమొచ్చినా ముందు మనింటోనే. రాటాలు పెట్టి చేతులుపడేట్టు దారం తీయించారు. ఏడాదిపాటు ఎక్కడచూసినా ఏకులే, నూలుపోగులే. ఏదిఅనుకున్నా అల్లరీ ఆగమూ అయితేగాని మీరు వదల్రు. ఎరగనివిషయమా ఏమి''టని అమ్మ.

నాన్న ఒకటనుకున్నాడు. అమ్మకోసం కక్కుర్తిపడి ఏదో ఒకసంబంధం అంటగట్టనూవద్దు, మంచి సంబంధంవస్తే నియమంకోసం ఆగనూవద్దు. అందుకని నాన్న సంబంధాలు చూస్తూనే ఉన్నాడు.

అమ్మ కాస్తతొందరపడినా "నాన్న తనకు మంచిసంబంధం కాకపోతే చెయ్యడని కామాక్షికి తెలుసు. అదీకాక

కామాక్షికి కళ్యాణంబొట్టు పెట్టుకుందామనీ, పల్లకీలో కూచుం దామనీ మహా ఉంది. పెద్దయి ఎద్దల్లే పల్లకీలో కూచుంటే ఏం బావుంటుందేమిటి?

ఇంతా చేసి కామాక్షికి సంబంధం సిద్ధంగానే ఉంది. నాన్న అన్నంతిని బయటికి వెళ్ళినాక అమ్మా పిన్నీ అన్నాలకు కూచున్నప్పుడు ఒకనాటిరాత్రి అమ్మ ఈసంబంధం గురించి చెప్పింది.

"నిక్షేపంలాంటి సంబంధం. కుర్రవాడు ఎట్లా ఉంటా డనుకున్నావు? పండునాయనల్లే ఉంటాడు. పద్ధెనిమిదేళ్లు. అప్పుడే బి య్యే చదువుతున్నాడు. వచ్చేపటికల్లా బి. య్యే పాసయిపోతాడు. కట్నం కోరుతార్లే. అయిదుగు రన్న దమ్ములు. అయితేఏం? పెద్దఆస్తి. లంకం తఇల్లు" అని అమ్మ మహా ఉత్సాహంగా చెప్పుకు పోతోంది.

పిన్ని చాలాసేపు మాట్లాడలేదు. అంతావిని, "అ క్కయ్యా, నామాట విను. దానికి పెళ్లి చెయ్యకు. దానిగొంతు కొయ్యకు" అన్నది, భయంతో మాట్లాడుతున్నదానల్లే.

అమ్మ నిర్ఘాంతపోయి "అదేమిటే? పెళ్లి చెయ్యకుండా ఎట్లా?" అన్నది,

"ఏం, పెళ్ళికాకపోతే? ఆడదానికి పెళ్ళి అయితీరాలని శాస్త్రం పెట్టుందా?"

"చాల్లే! నవ్విపోతారు."

"ఆడదానికి పెళ్ళి కాకపోతే నవ్విపోతారుగాని పెళ్ల యితే ఏడిచిపోరు. ఛీ, ఆడబతుకు!"

కామాక్షి పిన్నికేసి తెరచిననోరు మూయటం మరచిపోయి చూస్తున్నది. అమ్మ ఈసంగతి కనిపెట్టి "అన్నం తినటము అయిపోతే లేచిపోరాదుటే?" అన్నది.

లేచిపోయేటప్పుడు పిన్ని తనకేసి చూసిన చూపు కామాక్షిని విచిత్రంగా కదిలించింది. ఆచూపుతో పిన్ని తనకేదో చెప్పినట్టే అయింది. అది తన కర్థమయినట్టు కూడా అయింది.

కామాక్షి చెయ్యికడుక్కుని బయటి వరండాలోకి వచ్చింది. నాన్న మంచంమీదకూచుని నోట్లో వక్క నములుతూ ఒక్కొక్క ఆకే తుమాలుమీద జాగ్రత్తగా శుభ్రం చేసి, తొడిమలూ కొసలూ తుంచి, సున్నం నాజూకుగా రాచి ఈనెలుతీసి ఆకులుచీల్చి పక్కన బొత్తిగా పెట్టుకుంటున్నాడు.

కామాక్షి ఆయన పక్కనకూచుని చీల్చిన ఆకులు చిలకలుచుట్టి వేళ్లకు తగిలించుకోసాగింది.

"నాన్నా, పిన్ని వాళ్ల ఊరినుంచి ఎందుకొచ్చిందీ? ఎప్పుడెళుతుందీ?" అన్నది కామాక్షి, ఏదో పనున్నదానల్లే.

"బహుశా ఇక్కడేఉంటుంది. ఏం?" అన్నాడు నాన్న.

"వాళ్ళింటికి పోదూ? వాళ్ల కిల్లులేదూ?"

"నీకిబ్బందిగా ఉందా? మీఅమ్మ అన్నట్టు నీకు చుట్టాలంటే పడదా ఏమే?"

"అస లెందుకొచ్చింది నాన్నా?"

"ఎందుకా? దాని మొగుడు మంచివాడుకాడు."

"ఏం చేస్తాడు?"

"ఏంచేస్తాడా? కొడతాడు. ఎందుకమ్మా నీకివన్నీను?"

"పిన్నిని కొడతాడా నాన్నా? గట్టిగా కొడతాడా?"

"ఏమిటి నీఉద్దేశం? చాలామంది పెళ్లాలని కొడతారు"

"ఎందుకు కొడతారు నాన్నా ?"

"కొడితే పెళ్లాలు పడివుంటారు గనకా."

"మరి పిన్ని పడిఉండలేదుగా? ఇంకా కొడతాడా ?"

"మనింటికి వచ్చేసిందిగా? ఇంకెట్లా కొడతాడూ?"

"మళ్ళీ పోతే కొడతాడా?

"మళ్లీ పోతే ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టనివ్వడు."

"వాళ్ళిల్లేగా"

"వాళ్ళిల్లేమిటి అది దాని మొగుడిల్లు. బయటికి పొమ్మంటే వెళ్ళిపోక ఏంచేస్తుందీ?"

"నువు వెళ్లమంటే అమ్మపోతుందా నాన్నా? నువ్వు అమ్మని కొట్టవేం?"

నాన్న నవ్వాడు.

"నేను మంచివాణ్ణి. అందుకని అమ్మనుకొట్టను."

"పిన్ని మొగుడు చాలా చెడ్డవాడా?"

"వాడూ మంచివాడే కొన్నివిషయాల్లో. బోలెడంత డబ్బుందికనక కొన్ని వెధవవేషాలు వేస్తాడు."

"ఏంవేషాలు వేస్తాడు నాన్నా ?"

ఈప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పాలో మానాలో నాన్న తెల్చుకోలేక పోయినాడు. చెప్పవలసిన సమాధానాలు చిన్న పిల్లలు వినేవికావు. పిల్లల ప్రశ్నలను నిరుత్సాహ పరచటం ఆయన కిష్టంలేదు. నేడోరేపో పెళ్ళికాబోతున్న పిల్లదగ్గర ఇంకా దాచేదేమిటి అనుకున్నా డాయన.

"ఏం వేసాలేస్తాడా? అడ్డమైనముండలతోను పోతాడు. వాళ్లను తెచ్చి ఇంట్లోకూడా పెడతాడు. తాగుతాడు వెధవ ల్నందర్నీ దగ్గరికి చేరుస్తాడు. వాళ్లందరిఎదుటా పిన్నిని నానామాటలూ అంటాడు."

"పోనీ పిన్ని వేరుగా ఉండరాదూ? మంచిమేడ కొనుక్కొని అందులో తనుఒక్కతే ఉండరాదూ?"

ఈ ప్రశ్న నాన్నకేదో బాధ కలిగించింది. పిన్ని తమ ఇంటోఉండి తమతిండి తినటం కామాక్షి కిష్టంలేదని ఆయనకు అనుమానం వేసింది.

"పిన్నికి డబ్బేదమ్మా? మేడ ఎట్లాకొంటుంది? అసలు అన్నం ఎవరుపెడతారు?"

"ఏం, నాన్నా? వాళ్లకి చాలా డబ్బుందిటగా? అగ్రహారం ఉందిటగా?"

"అదంతా పిన్ని మొగుడిది. వాడు పెడితేనేగాని పిన్నికి అన్నంకూడా లేదు. మనం పిన్నిని వెళ్లగొట్టామనుకో, ఏమవుతుందో తెలుసా? వీధుల్లో అడుక్కోవాలిసిందే. పిన్ని దావావేస్తే కోర్టువాళ్లు మనోవృత్తి ఇప్పిస్తారు. ఎంత ఇప్పిస్తారో తెలుసా? నెలకు ఏడెనిమిది రూపాయ లిప్పిస్తారు! దాంతో ఎట్లా బతుకుతుందీ?"

నాన్న కామాక్షిచేతి చిలకలు తీసి నోట్లో వేసుకో సాగాడు.

కొన్నేపు ఏదో ఆలోచించుకుని కామాక్షి "నాన్నా!" అన్నది.

"ఏమిటమ్మా?"

"పిన్నల్లే చాలామంది ఇంట్లోనించి లేచిపోతారా?"

"ఎక్కడికి లేచిపోతారు? ఎవరు భరిస్తారు?"

"మరి పిన్ని లేచివచ్చిందేం?"

"భరించగలవాళ్లు అట్లాగే ఏడుస్తూఉంటారు. భరించలేనివాళ్లు పిన్నల్లే లేచివస్తారు. మీ తాతయ్య మీ పిన్నిని చాలా గారాబంగా పెంచాడు. అభిమానం జాస్తి. మాట పడదు. అప్పటికీ చాలామాటలు పడ్డది. ఎంతకాలమని భరిస్తుంది?"

"అభిమానం ఉండటం తప్పా నాన్నా?"

"తప్పు లేదమ్మా."

కామాక్షి మళ్ళీ ఆలోచించింది.

"నేను పిన్నల్లే ఉంటానా, నాన్నా?" అన్నది.

నాన్న నవ్వాడు. ఏమీ అనలేదు. కామాక్షి ఆ ప్రశ్న మళ్లీ వెయ్యలేదు.

3

అంతా అనుకున్నట్టుగానే జరిగింది. నాన్న అడగటం వ్యవధానంగా వాళ్ళు అంగీకరించారు. వాళ్లు అడిగిన కట్నం ఇవ్వటానికీ, లాంఛనాలు జరపటానికీ నాన్న ఒప్పుకున్నాడు.

తరవాత పిల్లవాడు వచ్చాడు. పిల్లను చూశాడు. పిల్లకూడా పిల్లవాణ్ణి చూసింది.

"మావాడికి పిల్ల నచ్చింది. మనం కూర్చుని మాట అనుకోవటమే తరవాయి" అన్నాడు పిల్లవాడి తండ్రి.

నాన్న పంచాంగం చూసి తాంబూలా లిచ్చుకోవటానికి మంచిరోజుకూడా చూశాడు.

"ఇదేమిటండీ! దీనికి పెళ్ళి అక్కర్లేదట. దాని ఉద్దేశమేమిటో కాస్త కనుక్కోండి!" అన్నది అమ్మ నాన్నతో.

"ఏమిటమ్మా? ఎందుకొద్దూ?" అన్నాడు నాన్న.

"నా కక్కర్లేదు నాన్నా! నేను పెళ్ళి చేసుకోను" అన్నది కామాక్షి మూర్ఖంగా.

"ఏం? ఆ అబ్బాయి బాగుండలా?"

"నాకసలు పెళ్ళి వొద్దు."

"ఎందుకొద్దే?"

"వొద్దు, నేను చేసుకోను."

నాన్న కేమీ తోచలేదు. నాన్నా అమ్మా ఒకళ్ళనొకళ్లు చూసుకున్నారు.

"నిక్షేపమంటి సంబంధం" అన్నది అమ్మ.

"కాకపోతే చిక్కేలేదు. మంచిసంబంధం కాకపోతే నే నసలు తలపెడతానా?" అన్నాడు నాన్న.

"దాని మొహాం లెండి. అసలు దాన్నడిగేదేమిటి? మీరే దాన్ని మొదటినించీ నెత్తి కెక్కించుకున్నారు."

"కాకపోతేమాత్రం అది వొద్దో అంటుంటే ఎట్లా చేస్తాం?"

"అందుకని మానేస్తారా? అవతల పెద్దమనుషులతో గూడిన పనికదా, వాళ్ల కేం చెబుతారు?"

"అదే నాకూ తోచకుండా ఉంది."

"వాళ్ల కేం చెప్పి సంబంధం మానేద్దామనా మీరు చేసే ఆలోచనా? బాగుంది!"

ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు.

బయట ఎవరో వచ్చిన అలికిడయింది.

"ఎవరు వారు?" అన్నాడు నాన్న.

చెప్పులు బయట వొదిలేసి లోపలికివచ్చాడు—పిన్ని మొగుడు.

"నువ్వటోయ్? రా, రా! కాముడూ, బాబాయికికాళ్ళు కడుక్కునేందుకు నీళ్ళు తెచ్చియివ్వవే!"

చెంబుతో నీళ్లు తెచ్చియిచ్చింది కామాక్షి. అది తీసుకుని ఆయన బయటికివెళ్ళగానే "ఎవరు నాన్నా?" అని అడిగింది.

"పిన్ని మొగుడే" అన్నాడు నాన్న.

ఎందుకో కామాక్షికి కలగదగినంత అసహ్యం కలగ లేదు ఆయన్నిచూస్తే.

నాన్నా ఆయనాకలిసి మాట్లాడుకున్నారు.

"నాతో కాపరం చెయ్యలేక లేచివచ్చింది. నేనేమీ తప్పుపట్టను. కాని దానికి లేచిరావటానికి ఖర్మమేమిటి? దాన్నివచ్చి ఇంటోనే ఉండమను. నా అంతట నేను వెళ్లా లేను. ఆ స్థితియావత్తూ దానిపేరే పెడతాను. అప్పుడుగాని దానికి నామీద తగిన అధికారం రాదు. నాచేతిలో ఆస్తి ఉన్నంతవరకూ దానిబతుకూ, నాబతుకూ ఇంతే. నా అహంకారమంతా ముప్పాతిక మూడువీసాలు దాన్ని చూసుకునే. ఆసంగతి దాని కెన్నిసార్లో చెప్పాను. అర్థం చేసుకోదు. అదిలేకుండా కొంపంతా చిన్నబోతున్నది. నువు కాస్త చెప్పి చూడు! ఇట్లా దానికీ సుఖంలేదు, నాకూ సుఖంలేదు" అన్నాడు పిన్నిమొగుడు.

నాన్న కామాక్షి పెళ్ళిగొడవే మరిచాడు.

పిన్నికూడా వచ్చింది. కూర్చుని గంటలకు గంటలు మాట్లాడుతున్నారు.

పిన్ని మొగుణ్ణి అడగవలసినవన్నీ అడిగింది. పిన్ని మొగుడికి కోపం రాలేదు. పైగా ఆయనకి సంతోషంకూడా కలిగినట్టుంది.

"ఇవన్నీ నామీద పేరబెట్టుకోవలసిన అవసరం లేదు. ఎప్పటి కప్పుడు నన్ను నువ్వు కడిగెయ్యవచ్చు. నేను కాదన లేదు. ఈ రెండునెలలూ నేనెంత భాధపడ్డానో తెలుసా?" అన్నాడు పిన్ని మొగుడు.

"పెళ్లాం లేచిపోయిందంటారని అవమానం!"

"ఇంకోళ్ళనేవాటికి లక్ష్యపెట్టే మొహమేనా నాది? ఇన్నేళ్లబట్టీ ఇదేనా గ్రహించావు?"

"నామీద అభిమానమే అయితే, అది ఉన్నట్టుగా ప్రవర్తించ గూడదూ?"

"చూపించటం నాకు చేతకావటం లేదన్నమాట. అచ్చగా నాకోసమే నేను దిగులుపడటం లేదు. నీకోసంగూడా నాకు దిగులుగానేవుంది. అన్నయ్యతో అన్నాను. ఇక పెత్తన మంతా నీనెత్తినే వేసుకో. నాపెత్తనం అఘోరించినట్టేవుంది."

రాత్రి భోజనాలైనాక కూడా అర్ధరాత్రి పన్నెండు గంటలదాకా మాటలు సాగాయి. ఆఖరకు పిన్ని మొగుడి వెంట వెళ్ళిపోవటం ఖాయమయింది. కామాక్షి అందరితో పాటు కళ్లలో వొత్తులేసుకు కూర్చుంది.

"మళ్ళీ కాముడికి పెళ్ళికే రావటం" అంది పిన్ని.

"ఏం పెళ్లో! ఆ తెంపి పెళ్ళి అక్కర్లేదంటోంది" అన్నది అమ్మ.

ఆవిడకి అకస్మాత్తుగా అనుమానం తట్టింది—కామాక్షి పెళ్ళి వొద్దనటానికీ పిన్నికీ ఏదో సంబంధం ఉందని.

"ఎందుకు వద్దంటుందే? దానికేమన్నా పిచ్చాఏమిటి?" అన్నది పిన్ని.

"నాకేమన్నా పిచ్చా?" అని కామాక్షి తన్ను తాను మౌనంగా ప్రశ్నించుకుంది.

—o—